

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Szombat délelőtt. Ráérek. Piacra indulok. Az új metró állomásai itt-ott kicsit olyanok, mint ha félbehagyták volna az építkezést, csupasz betonáthidalók, szürke falak, a mozgólépcsők felett tágas, világos tér, akár egy gyáracsarnok. A Fővám téren nagyon mélyen van az állomás, itt megy át a Duna alatt Budára a metró. Két hosszú mozgólépcső vezet fel az aluljáróba. A metrókocsiból kilépve, az első lépcsőn csak bambulok, alig látni valakit. Hétköznap reggelenként az egymás mellett ellentétesen haladó lépcsők tömve vannak emberekkel, nézzük egymást, ahogy mozdulatlanul elúsznak mellettünk a többiek, s közben mi is éppen úgy, mozgás nélkül haladunk. Most csak lézengenek a túloldalon, nincs kire ránézni. Amikor rálépek a második mozgólépcsőre, hirtelen felkapom a fejem. A háromszög alakú, tetőablakon keresztül ömlik rám a fény. Nem lehet nem oda nézni, fel a fejem fölé. Talán fél percig sem tart ez a pazarló, nagylelkű zúdulása a szombat délelőtti napsütésnek. Lassan le is kell szállni a lépcsőről. Azért kitartóan felfelé fordítom a fejemet. És amit a lépcső tetején meglátok, az csúfságában is megragadó. Ez az előbb még sárgásfehér ragyogásban tündöklő óriási üvegfelület csupa kosz és pókháló. Amint máshonnan látok rá, kiütközik rajta a piszok. Mintha nem ugyanaz az ablak lenne. De hát mi lenne, ha nem az a tündöklő fényesség, amit az előbb a fejem felett a mélyből olyan áhítattal bámultam? Eszembe

jutnak elkeseredéseim, kicsinyeskedéseim, önzőségem, bezárt szívem. Bizalmatlanság, csüggedés, sötétség, maszatolás. Por, sár, piszok, pókháló mindenütt. Majd nyitott, bizakodó, derűs, önmagamra gondolok. Ragyogás, fény, világosság, semmi kétegy. Ilyenkor bizonyosság van bennem. Mindkettő én vagyok. Honnan ered az egyik, honnan a másik? Min múlik, hogy melyik lesz úrrá adott pillanatban? Mi múlik rajtam? Isten egyértelmű világosságára ugyanúgy számíthatok, mint a Nap életető sugáira. Saját sötétségem, ahogyan a por is, jön-megy, hordja a szél, elveri az eső, elhomályosít mindent, ami áttetsző és egyértelmű. Folyamatos ez a körforgás, mindig számíthatok egyikre, másokra is. A földi életben nem fog elhagyni árnyékos, sötét oldalam. Ez emberségem velejárója. Mégis, ahogyan a maszatos, pókhálós üvegen egy szimpla szombat reggelen a napfény minden hibát észrevétlenné tett és ragyogásba vont, úgy lehetek én is a Teremtő Atyais-tén fényének vivője, sugárzója. Az Ő nagylelkűsége és irgalma, amely a megbocsátás felé vezet, egyértelmű és állandó. A miénk, embereké pedig talán pont ilyen, mint ez a nagyon koszos ám napsütésben ragyogó ablak. Megengedni Istennek, hogy piszkosságunk és bűneink ellenére mások javára használjon bennünket és szeretetét továbbadjuk, nagylelkű odaadást kíván tőlünk, és elvezet a magunknak és másoknak való megbocsátáshoz, a saját magunkkal és másokkal való nagylelkűséghez.

Seidel Nóra

Októberi imaszándékunk:

Segíts Uram megosztani másokkal mindazt a jót, amit
Tőled kapunk.

Amikor János a börtönben Krisztus tetteiről hallott, elküldte hozzá tanítványait és megkérdezte tőle: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?« Jézus ezt válaszolta nekik: »Menjete, vigyétek hírül Jánosnak, amit hallotok és láttok: A vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak föltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot
Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«

Mt 10,2-6

Sudoku és két gondolat

Amíg az ember számol cselekedeteinek következményével mielőtt bármit csinálna és tanul belőle, cselekedetének forrása és hatása öröm lesz. Ha viszont fordítva van, vagyis előbb cselekszik és a végén látja szemével milyen károkat okozott magában és környezetében, akkor nem örömet, hanem fájdalmat fog érezni és éreztetni.

Lefkovics Kornél

Megéri bízni a másokban

Merjük szeretni egymást, merjünk egymáshoz páncél nélkül, pajzs nélkül vagy vért nélkül közeledni! Lehet, hogy a másik még idegességében talán fájdalmat okoz nekünk, de akkor is megéri, megéri bízni a másokban.

Böjte Csaba testvér

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Elengedés

Manapság olyan divatos az a kifejezés, hogy „engedd el!” Amikor bosszankodunk, régóta kínlódunk valamivel, vagy valakivel, sértve érezzük magunkat és valahányszor rá gondolunk, összeszorul a gyomrunk és belénk mar a harag, vagy gyűlölet, akkor jön egy testvér, közeli barát vagy rokon és azt mondja: „hagyjad, engedd el, mert felémészt.”

Valóban a hordozott tehetetlenség, harag mindig azt köti és nyomja le, aki ragaszkodik hozzá.

„Engedd el!” De jó lenne elengedni! De ki képes erre úgy őszintén? Aki személyesen átélte már, hogy neki is elengedték minden tartozását, minden bűnét. A Máté ev. 18. részében az Úr Jézus beszél egy gonosz szolgáról, akinek a király elengedte tízezer talentumos tartozását, mert a szolga könyörgése irgalomra indította. Ezután a szolga találkozik egy szolgatársával, a száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatta és nem indult meg a szolgatárs könyörgésén. A király, amikor ezt megtudta, visszavonta a kegyelmét és átadta a hóhérokknak.

Az Úr Jézus azt tanítja, így tesz majd Isten is. Mindazzal, aki szívéből meg nem bocsát a neki tartozónak. Amennyiben önmagamat keresztyénnek vallom, akkor tudom, hogy nekem megbocsátott Isten, elengedte büntartozásomat Krisztus érdeméért.

Mire kötelez ez engem? Természetesen megbocsátásra.

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

„Aki azt mondja, hogy világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig sötétségben van.”

Intő példázat ez a Máté ev. 18. részében, amin keresztül int az Isten. Mégpedig szeretete által, mert jót akar nekünk, hiszen a szívben fészkelő harag, meg nem bocsátás, minket emészt fel, és tudjuk az evangéliumokból, hogy Isten akarásával elmentés.

Jézus mondja: „Azok az én testvéreim, akik hallgatják és megcselekszik Isten igéjét.”

Én magam is a harag gyermeke voltam, és igyekeztem mindent behajtani másoktól, még azoktól is, akik nem tartoztak nekem. Egy nap azonban megjelentem az Örökkévalóság Királya előtt és rám szakadt adós-

ságom minden terhe. Irgalmat találtam nála, mert „eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.”

Bátorítalak és biztatlak: kiálts az Úr Jézushoz, ha még nem tetted! Mert ott tudod egyedül elengedni életed megnyomorító terheit, és utána lesz erőd elengedni vélt vagy valós tartozásokat.

Szeretettel,
Boros Lajos

A baleset

Még csak néhány hónapnyi villamosvezetői tapasztalattal rendelkeztem, mikor karácsony első napján a főváros egyik nagykereskedésében elütöttem egy – a zebrán tilosban közlekedő – idős nőt. Csörögtem rá, nagy intenzitással fékeztem, de a hölgy csak haladt tovább a piros lámpás jelzésen. A villamosom eleje ütközött a fejével: nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szerzett. E naptól kezdve gyomorgörcsöt éreztem a villamosvezetésnek még csak a gondolatától is, így nem ültem többé vezetőfülkébe. Menekülni akartam a villamosok árnyékától, meg a tilosban járkáló idősek rémalakjától.

Nem sikerült. A felmondásom után majd' egy évvel kaptam egy SMS-t, amit gyanútlanul nyitottam meg – rendőrségi idézés. Próbáltam erőltetni az emlékezetemet, hogy mikor csaltam, loptam, öltem, vagy voltam ezek közül valamelyiknek tanúja. Idegesen olvastam a sorokat.

A néni.

Él, nem halt meg. Ám a vétkes én vagyok. Választási lehetőségeim: vagy bírósági szakaszba léptetik az ellenem indított büntetőeljárást, és megkísérelhetem bizonyítani, hogy a vészfékezést már hamarabb megkezdtem, mint aminek tűnt a feketedoboz rögzítése alapján, vagy a békéltető testület előtt „kibékülök” a hölgygel a kívánt jóvátételi összeget átadva.

Az utóbbit választottam.

A találkozásra feszültem, ám komoly kiengesztelődési szándékkal készültünk a családommal, s a jóvátételi díjon kívül még egyébbel. Feleségem a közelgő húsvét alkalmából hímzett valami mintát, néhány tojást feldíszített vele, s még pár együgyű apróságot tettünk egy ajándécsomagba.

Aztán elérkezett a tárgyalás napja. Amikor a néni mellől felemelkedett egy szigorú arc bemutatkozván, hogy ő az áldozat ügyvédje, valami elszakadt bennem. Milyen ügyet fog ő itt védeni?! Egy békéltető tárgyaláson? Hát ők nem békével jöttek? Ha nem, akkor minek jöttek? Itt a pénztárcám, mit hisznek, hogy elfutok? Elhangzottak a tények. Kárt szenvedett a hölgy, a családja, a lánya nem kapta meg az esedékes jutalmat a cégnél az édesanyja kimerítő gondozása miatt. Elmondtam, hogy sajnálom, hogy bajt okoztam, tudásom szerint igyekeztem aznap is a legjobban vezetni, legyenek nyugodtak, már nem vezetek villamost, autót se nagyon a gyomorideg miatt, a közlekedési társaságtól való távozásom óta munkahelyem sincs. *Jó, hát ha ennyit tud mondani, akkor szeretnék kérni X ezer Ft-ot* – felelte az ügyvéd. Hozzáteszem, a nénitől még egy árva szó sem hangzott el, a lánya és az ügyvédnö beléfojtották. *Y ezer* – válaszoltam én. – *Elnézést az alkudozásért, nincs*

több tartalékunk. A „békéltető” tárgyalás után az ajándékot átadtuk. A néni mérhetetlenül kínosan érezte magát, szinte sírt. Szántam őt.

Azért kell a megbocsájtásról beszélnem e nap kapcsán, mert egy mondatot hiányoltam mindvégig, ez pedig: „Elnézést, hogy figyelmetlenül közlekedtem a zebrán!” Taktikát alkalmazok, ahányszor csak eszembe jut ez a nap, hogy ne öntsön el az indulat. Feltételezem, hogy a néni jószándékú lehetett, csak fél-szeg. A többiek nem tunként jószándékúnak, de az nem fontos, ők csak „körítés”. A lényeg az áldozat viszonyulása hozzám: az tükrözi hűen az igazságot. Sokszor elképezelem, hogy ennek az eseménynek a nyomán valami jó indul el a nő életében Isten terve szerint. Vagy magam elé vetítem, hogy Isten ezzel az esettel megvédett engem valami esetleges nagyobb bajtól. Ilyenkor könnyű szívvel megbocsájtok a néninek és a „körítés”-nek. Sőt köszönöm nekik szívességüket.

De ezt a feltételezést és elképzeltetést minden alkalommal, amikor csak eszembe jutnak, előlről kell kezdenem. Kökémény akarattal.

Géza

Mindig tedd a jót! Nehéz? Igen! Kell hozzá bátorság! Igen!

Legyünk „lelkesek”!

Mennyire szeret minket az Úr, hogy ilyen szép és kifejező szavakat adott nekünk, mint amelyek a magyar nyelvben oly gyakran előfordulnak! Még arra is volt gondja, úgy tudjunk beszélgetni, fogalmazni, akkor is közel legyünk Hozzá, ha egyébként azt hisszük, nem is Róla van szó. Róla, a Szentháromságos Egy Istenről! Urunkról, Jézus Krisztusról, Szentlelkéről!

Tudjunk lelkesedni Valakiért, az életért, hazánkért, családjunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, unokáinkért és dédunokáinkért, barátainkért, hivatásunkért, munkánkért, számunkra kedves emberekért, csoportokért és csapatokért. Tudjunk lelkesedni magunk és/vagy mások épüléséért, testi – ám még inkább – lelki gyarapodásáért. Lelkesedni lelkekért!

Aki lelkesedik, annak van lelke! Amikor lelkesedik, akkor lelke gyarapszik, több lesz avval, amit akkor hozzátesz a már meglévő lelkéhez. Aki lelkesedik, boldogabb lesz, béke tölti el szívét, lelkét.

Lelkesedik, mert előrébb jut! Hová? Hová is juthat a lélek, ahová lelkesedve szeretne eljutni lelkesülten?

Nagylelkűség, mint a megbocsátás kapuja

Néha nagyon nehéz az embernek türtőztetnie magát, és nem azonnal visszazólni, reagálni olyan esetekben, amikor durva igazságtalanság éri. Többnyire ez nem is sikerül, ahogyan nekem sem sikerült egyszer. Történt, egy levelezőlistán egy téma kapcsán megígértem, mindenkinek válaszolok. X levelére is válaszoltam, azt írtam, fáradt vagyok, holnap írok neki. Erre azt közölte a többiekkel, hazudtam, mert nem válaszoltam, pedig megígértem. Azonban sajnos csak később vettem észre és más is, a neki küldött üzenetet elfelejtette kitörölni, vagyis látható volt, igenis válaszoltam. Senki nem vette észre, hogy amit X állít, az ordas hazugság, hiszen a levél alján ott állt a bizonyíték, valótlan állít. Nem kellett volna vitáznom, csupán az első reakcióban jelezni, olvassák el azt is, amit én írtam. Ez lett volna a jó, az egyszerű megoldás.

Ehelyett megsértődtem, és dühből reagáltam. Hivatkoztam ugyan arra, mit is írtam, amit letagadott a másik, ám csak hivatkoztam, és nem jeleztem: nézzétek, elfelejtette kihúzni soraimat, nem mond igazat. Nem, nem ezt tettem, hanem én is elkezdtem vagdalkozni a levélváltás során, ami egyre jobban eldurvult. Mivel kettőnk közül ő volt az ismertebb, őt kedvelték többen, így akik olvasták a levelezést – pengeváltást -, mind neki adtak igazat. Már ez is nagyon rosszul esett, hogy emberek ennyire elfogultak, és nem az igazság az érdekes, hanem a szimpátia. Ez még jobban dühített, még agresszívebben válaszoltam leveleire, amiket mindenki látott. Egyre inkább magam ellen haragítottam a többi levelezőt, aki ennek a levelezőlistának tagja volt. Éreztem, baj van, ám nem találtam a kiutat, csak hergeltem magam, és persze a másik is így

tett. Mint két feldühödött bika estünk egymásnak, ütöttük vágtuk egymást szavainkkal. Néhanynan ugyan higgadságra intettek minket, ám ez egyre távolibbnak tűnt.

Elkiállapotom egyre rosszabb lett. Lassan már semmi más nem foglalkoztatott, csak az, hogyan győzhetnék, hogyan semmisíthetnem meg ellenfelemet.

Ugyanez érződött rajta is. Eszembe jutott a két kicsi kecske esete a patak fölötti pallón, és megdöbbsentem. Addig küzdöttek, amíg mind a ketten beleestek a patakba.

Egyik este különösen is hosszasan imádkoztam, ami nem szövegek mormolását jelenti nálam, hanem mélységes csöndet, hogy meghalljam a szavát Valakinek. Érdekes volt!

Hosszú viaskodás után rájöttem, illetve a Valaki figyelmeztetett, ebből a vitából csak hátralépéssel lehet kiszállni. Természetesen azonnal felmerült bennem a kérdés, ha hátrébb lépek, akkor veszítek. És azonnal jött a válasz is: Miért? Így nem vagyok vesztes? Nem vagyunk mind a ketten vesztesek? A kérdés az, ki a bátrabb kettőnk közül, ki meri felvállalni, hogy gyengének tűnjön? És beugrott Szent Pál egy mondanása a Bibliából: gyengeségemmel dicsekszem.

Ha ő mert gyenge lenni, miért is ne lehetnék én is az? Muszáj nekem folyton harcolni? Megléptem azt, amire senki nem számított a levelezők közül, így vitapartnerem sem: nyilvánosan bocsánatot kértem. Bocsánatot kértem azért, hogy eldurvult a vita, és ebben én is bűnös vagyok, és bocsánatot kértem azért, hogy nem vettem észre a legelején azt a pár mondatot, amit én írtam, és amire ha figyelmeztetett volna az elején ismét, nem fájult volna el a vita.

Bocsánatot kértem azért, hogy a

mi kettőnk vitája másokat felzaklatott.

Ami ezután történt, az engem lepott meg a legjobban. Sorra érkeztek a levelek, hogy milyen bátor vagyok, mert merem bocsánatot kérni. Leírták, ők ezt nem merték volna megtenni, és örülnek, hogy példát mutattam egy csúnya vita ilyen egyszerű lezárásával. Engem neveztek bábornak, aki gyengeséget mutatott, és dicsértek, hogy le tudtam zárni ezt a vitát. Teljes szívemből megbocsátottam vitapartneremnek, amiért igaztalanul megrágalmazott, és le tudtam zárni magamban ezt a csúnya ügyet. Miért? Mert megláttam benne az embert, akinek lehet rossz napja, aki tévedhet, hibázhat, és aki utána nem tudja, hogyan is kéne helyesen lezárni egy ilyen ügyet.

káté

IMPRESSZUM

Kiadja a Méces Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com